

[Kirkeministeren.]

Endelig har Debatten jo ogsaa i nogen Grad drejet sig om kvindelige Præster. Jeg skal herom kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger, fordi hele denne Sag er blevet drøftet saa indgaaende, at der slet ikke nu er Tid til at gaa i Detailler, hvor fristende det i og for sig kunde være.

Det ærede Medlem Hr. Norlev sammenligner Situationen nu med Situationen paa det Tidspunkt, da Valgmenighedsloven kom, men denne Sammenligning er ikke rigtig. Der var paa det Tidspunkt en ganske anderledes Nødssituation; Situationen var faktisk den, at en lovligt beskikket Præst stod paa Gaden og ikke havde noget Sted at være med sin Menighed. Da kunde der siges at være en Nødssituation, der krævede en hurtig Løsning. Det retfærdige og rimelige i dette Krav ser vi jo netop af den Betydning, som den daværende Statsminister tillagde dette Spørgsmaals Klaring.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har spurgt, hvorfor jeg, naar jeg dog ikke har principielle Indvendinger mod Kvinders Adgang til Præsteembeder, ikke vil gaa med til for Øjeblikket at anbefale, at Loven ændres i den Henseende. Det ærede Medlem undrede sig oven i Købet over, at en Kirkeminister, der var Grundtvigianer, kunde tage et saadant Standpunkt. Jeg maa her minde det ærede Medlem om det Grundtvig-Ord, jeg citerede, da jeg forelagde Lovforslaget, om at vente alting i Naturens Orden. Jeg mener kort sagt dermed, at jeg gerne vil være med til at skabe en frisindet Ordning, en virkelig frisindet Ordning og en nyttig Ordning, ogsaa for saa vidt angaar det Særligt, der har været nævnt her, Tilfældet Ruth Vermehren. Jeg vil tilsige min Støtte til enhver frisindet Ordning af dette Spørgsmaal, men jeg vil gerne have Lov til at minde om, at Frisind er en Egenskab, der fornemmelig viser sig over for ens Modstandere, viser sig i, at man ogsaa kan tage Hensyn til dem. Jeg mener dermed, at Grunden til min Tilbageholdenhed i dette Spørgsmaal — jeg bruger ikke Ordet „Modstand“ men netop Ordet „Tilbageholdenhed“ —, hvor jeg ved, at vide Kredse i det danske Kirkefolk er meget stærkt imod, er ene den, at jeg nødig vil rejse Kirkekamp i Dag paa et Spørgsmaal, som i Morgen rimeligvis lader sig løse ad fredelig Vej.

Hermed vil jeg gerne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Fabricius: Vi kan ikke være blinde for, at der er talt ad to helt forskellige

Linier i denne Sag. Fra den ene Side har man i en Række Indlæg talt med megen Varme om kvindelige Præster, om deres Tjeneste og om deres Muligheder, og man har endogsaa med ikke mindre Varme talt om Mandens Selvglade. Jeg har slet ikke villet gaa ind paa denne Linie, men jeg beder dog de ærede Talere, som har repræsenteret disse Synspunkter, være sikre paa, at der ogsaa kan fremføres meget vægtige Svar i disse Spørgsmaal. Det for mig afgørende er den anden Linie, nemlig at det er ikke den bekendelsesløse Rigsdags Sag at lovgive om et indre kirkeligt Anliggende, ganske simpelt paa Grund af de Konsekvenser, som dette vilde kunne faa. I en Tid, der har oplevet Kirkekampen i Tyskland, som rejstes, fordi Staten vilde diktere indre kirkelige Anliggender, i en Tid, som har oplevet Kirkekampen i Norge, som rejstes af ganske samme Grund, skulde man være moden til at forstaa, at der er noget, man holder sig tilbage fra, og dør er det for øvrigt meget ilde anbragt at ville argumentere ud fra Luthers Tale om det aandelige Præsteskab. Naar Luther taler om Præsteskabet, drejer det sig nemlig aldeles ikke om det, vi kalder Præsteskab. Hans Præsteskab er Offerpræsteskabet, Tanken om en Offerpræst som den eneste, der kan fremføre Offeret til Gud, og dør siger han: Vi er alle rette Præster, vi er alle kristne Præster, men det er aldeles ikke Embedet. Men naar Spørgsmaalet endelig er rejst, skal jeg give det høje Ting et Ord om, hvad Luther mener om disse Ting, om Politikere og Kirken. Det var den 22. Oktober 1543, at Luther var stillet over for, at Politikere ved Hoffet i Sachsen vilde gøre deres Indflydelse gældende over for Kirkelivet, og et Par Ord, som han da sagde, og som jeg vil bede om Tilladelse til lige at læse, vil sige en hel Del. De lyder saadan:

„Enten maa de selv blive Præster, prædike, døbe, besøge syge, holde Altergang og øve al kirkelig Gerning, eller ogsaa maa de lade være med at forblende Kaldene og passe deres Politik,“ — og saa følger han til et ægte luthersk Hjertesuk:

„Satan bliver ved at være Satan! Under Paven lagde han Øvrigheden under Kirken. Nu lægger han Kirken under den verdslige Øvrighed. Men vi vil med Guds Hjælp staa imod og gøre, hvad vi kan, for at holde Kaldene adskilt.“

Det er det, jeg ogsaa gerne vil, og dør maa vi fastholde, at det er fundamentalt fejlagtigt, naar man mener, at man skal være ordineret Præst for at kunne gøre en